

MANDARINES

Un relat de: [jordi vallverdú](#)

Mandarines. Les teves mans feien olor a mandarina i jo me les vaig menjar. Vaig confondre els teus dits per grills. No era la primera part del cos que confonia amb una fruita, ja ho saps. Amb les teves mans al meu interior vas agafar-me el cor per fer-te'l teu, però no el vas trobar. Jo et vaig dir: "ja el tens". I vas voler notar com sortia l'aire dels meus pulmons, que també era el teu aire. Vas recordar-me: allò teu és meu, tot és de tots. I les mans van arribar a l'estòmac. I va ser llavors que em vas provocar el vòmit per voler recuperar-les, perquè tu sense mans eres com jo sense mans. I vas poder tornar a palpar-me, així, com qui no vol la cosa. Posem que va ser la ciència ficció que es va treure alguns efectes especials de la màniga (d'on sinó: el cervell és a les articulacions) i vam fer l'amor al llit, en postura clàssica i dient-nos molts t'estimo a cau d'orella, gaudint l'un del cos de l'altre, mossegant imperfeccions per eliminar-les o no, fins acabar exhausts després de l'escalivada dels cossos: jo pebrot, tu albergínia i el fruit de tota l'acció, ceba. I després dues mantes sobre el cos, jo abraçant-te, tu gratant-me la panxa, tots dos contents i la suor corrent llit amunt-llit avall, demanant més participació. Al final, la lluna ens va xiular un parell de cops, les estrelles ens van endormiscar gratant-nos els caps com a infants mig insomnes i vam somniar en un món normal que era, casualitats de la vida, igual que l'actual.

Perquè després diguin que els somnis no s'acompleixen.